

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2116/2023
09.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гавра Димитријевић, адвокат из ..., против туженог Јавно комунално предузеће „ГРАДСКО ЗЕЛЕНИЛО“ Нови Сад, чији је пуномоћник Биљана Пантић Пиља адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3453/22 од 01.03.2023. године, у седници већа одржаној 09.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3453/22 од 01.03.2023. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 341/2021 од 25.05.2022. године, ставом првим изреке, тужбени захтев је делимично усвојен и ставом другим изреке обавезан тужени да тужиоцу на име разлике исплаћене и припадајуће зараде за период од 01.12.2017. године до 31.12.2020. године исплати износе ближе означене у том ставу изреке са законском затезном каматом од означеног датума до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 154.894,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате у року од 8 дана. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио исплату законске затезне камате на досуђене трошкове поступка од пресуђења до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3453/22 од 01.03.2023. године, ставом првим изреке, делимично је преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 341/2021 од 25.05.2022. године, у усвајајућем делу и ставом другим изреке одбијен

тужбени захтев за исплату разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од 01.12.2017. године до 31.12.2020. године у износима ближе означеним у том ставу изреке са законском затезном каматом од означених датума па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, делимично је преиначено решење о трошковима поступка тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко износа од 37.184,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом четвртим изреке је констатовано да је у преосталом делу одбијена жалба туженог и жалба тужиоца у целисти и потврђена првостепена пресуда у преосталом усвајућем делу. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 37.208,00 динара у року од 8 дана.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводи у ревизији да су одлука и образложење другостепеног суда контрадикторни указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, која по члану 407. ЗПП не представља разлог због кога се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду од децембра 2017. године до децембра 2020. године био запослен код туженог и обављао послове ... са утврђеним коефицијентом сложености послова 2,2 (1.320 бодова) до априла 2020. године, а од маја 2020. године са утврђеним коефицијентом сложености послова 2,4 (1.440 бодова). Тужени је у складу са законском обавезом приликом израде Програма пословања планирао исплату зараде и накнаде за регрес на месечном нивоу, али исту није исплаћивао ни месечно ни на крају године. Почев од 2014. године реализација трошења средстава није била у складу са овим Програмом. У току 2017. 2018. и 2019. године тужени је имао већи број запослених од броја предвиђеног општим актима, док је у току 2020. године број запослених био мањи. У временском периоду од 2015. до 2019. године тужени је исплатио запосленима већи износ по основу зарада из разлога што је у том периоду имао већи број запослених, а на име зарада коришћена су и средства за регрес. Регрес није исплаћиван за године за које је припадао, већ наредних година у деловима. Тужилац захтева исплату разлике између припадајуће и исплаћене зараде у спорном периоду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је тужиоцу досудио укупан износ од 157.360,00 динара применом цене рада спрам планиране масе средстава и реализоване масе зарада, уз прекобројне запослене у октобру 2014. године, те утврђене разлике од 762.544,00 динара и просечне зараде од 1.794.825,00 динара за

27 више запослених у октобру 2014. године у односу на Програм пословања, што чини разлику од 2.557.396,00 динара на дан ступања на снагу Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата.

Другостепени суд не прихвата овакав обрачун, налазећи да се не могу узети у обзир износи који су исплаћени за 27 више запослених од планираних Програмом. Сви запослени код туженог су имали право на зараду у складу са општим актима и законом, па се на утврђена права на неисплаћену разлику у висини расположивих, а неисплаћених средстава за октобар 2014. године од 762.544,00 динара не може додати оно што је исплаћено прекобројним запосленима код туженог. Спрам неискоришћених средстава за октобар месец 2014. године, за спорни временски период постоји разлика зараде која није исплаћена тужиоцу у висини од 42.667,32 динара, па другостепени суд делимично преиначио првостепену пресуду и тужбени захтев преко наведених износа одбио као неоснован.

По оцени Врховног суда, на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, правилно је другостепени суд применио материјално право.

По одредбама чланова 104, 105. – 107. и 110. Закона о раду, тужиоцима припада одговарајућа зарада у складу са законом, општим актима и уговорима о раду.

Тужени је у складу са одредбама чланова 1, 4. и 5. Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“ бр. 116/14) од 01.11.2014. године био у обавези да основице за обрачун и исплату плата умањи за 10%, те му је било забрањено да повећава основице, коефицијенте и друге елементе, односно уводи нове елементе на основу којих се повећава износ плата и других сталних примања.

Одредбом члана 62. Закона о јавним предузећима („Службени гласник РС“ бр. 15/2016 и 88/2019) је прописано да уколико у јавном предузећу до почетка календарске године није донет годишњи, односно трогодишњи програм пословања, до доношења тог програма зараде се обрачунавају и исплаћују на начин и под условима утврђеним годишњим, односно трогодишњим програмом пословања за претходну годину.

По Посебном колективном уговору за јавна предузећа Града Новог Сада и Колективном уговору туженог од 05.01.2016. године запослени имају право на одговарајућу зараду са полазиштем на вредност радног часа, која се за све запослене утврђује за текући месец на основу планираних средстава за исплату зарада за одговарајући месец. Утврђена вредност радног часа може се променити у складу са измењеним околностима, о чему послодавац и синдикат код послодавца закључују споразум.

Имајући у виду наведени материјалноправни оквир, тужиоцу је правилно другостепеном пресудом призната разлика зараде обрачуната са полазиштем на масу средстава која је туженом одобрена Програмом пословања за зараде, а која је требала бити основица за обрачун вредност радног часа и тужиоцу исплаћена зарада.

Врховни суд не прихвата наводе ревизије да је незаконитост туженог у располагању средствима зарада требало санкционисати тако, што би се тужиоцу признала разлика која за основ обрачуна има и исплаћене зараде прекобројним запосленима. Наиме, утврђено је да су за исплату зарада у спорном периоду ненаменски коришћена и средства за регрес, као и да су право на регрес сви запослени остварили наредних година. Дакле, сви запослени, па и тужилац остварили су износе по основу зарада, који су резултат утврђеног незаконитог и ненаменског располагања средствима одобрених Програмом пословања, па је другостепени суд одлуку правилно засновао на обрачуну који за полазиште има законито запошљавање и располагање одобреним средствима.

Одлука о трошковима поступка донета је у складу са одредбама чланова 165. став 2, 153. став 2. и 154. ЗПП, спрам успеха странака у поступку, па су ревизијски наводи и у овом делу по оцени Врховног суда неосновани.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Туженом не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**